

[Kofod-Svendsen]

normalt ønsker tilknytning til arbejdsmarkedet. Men her mener jeg at der er et problem for dem – fortrinsvis kvinder – som har valgt at være hjemmearbejdende eller på stærkt nedsat arbejdstid under deres børns opvækst, og som nu har meget vanskeligt ved igen at komme ind på arbejdsmarkedet og f.eks. opnå lige ret til efteruddannelse inden for deres fag. Det fastlåser dem i de ringeste og dårligst betalte job, hvorved forskelsbehandlingen mellem kvinder og mænd opretholdes.

Dernæst vil jeg påpege indvandrerkvindernes vanskelige situation. Her må vi på én gang have respekt for deres kulturelle og religiøse egenart, men samtidig virkelig være opmærksom på deres vanskelige menneskelige og sociale situation og være parate til med ekstra foranstaltninger at hjælpe dem til at komme med i udviklingen, så det ikke går sådan, at mændene gennem deres tilknytning til erhvervslivet lærer om danske forhold, bliver mere og mere indlevet i danske forhold, mens kvinderne ikke bliver det, således at det medfører et skisma også i de enkelte familier. I det hele taget mener jeg, at vi især må sætte familien i højsædet, når vi skal se på situationen herhjemme.

Poulsgaard (FP):

Jeg har da også lyst til at rette en tak til statsministeren og til arbejdsministeren. Det er da dejligt, at vi bor i et land, hvor vi kan bruge en formiddag af folketingets tid til nogle højtflyvende ord og skønne taler, og så kan societetet af damer komme ud at rejse igen for skatteyderpenge. Der bliver en masse konferencer, der bliver masser af kurser, der bliver masser af rejser.

Den danske befolkning har lige vist offervilje over for hungerramte i Etiopien og andre steder. Hvad om alle disse societetsdamer, der nu skal ud at have nogle gode frokoster og whiskysjusser, i stedet for brugte nogle af de penge til indsamlingen til Etiopien? Det ville gavne betydelig mere end alle de floskler, man står på folketingets talerstol og får udslynget.

Men selvfølgelig, venstrefløjen får da også afløb for sine aggressioner over for det borgerlige Danmark: kvinden har det så elendig! Vi har jo hørt det hele, men det behøver man ikke at bruge en kvindekongress i Nairobi som undskyldning for. Selvfølgelig

ønsker vi alle sammen, at der bliver gode forhold for mænd og kvinder overalt på jorden. Men jeg tror ikke, at der kommer det mindste ud af det, når fine fruere fra de velbærgede klasser sætter sig sammen til nogle cocktailparties. Det skal man være mere end naiv for at tro på.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Der har været mange indlæg i denne debat, og jeg må sige, at jeg har været enig med langt de fleste af ordførerne i langt det meste af det, de har sagt.

Fru Helle Degn fremhævede, at man ikke kan få ligestilling på 10 år, og deri er jeg fuldstændig enig. Nu er hverken fru Helle Degn eller jeg så unge, som vi engang var, men vi var begge to meget aktive, dengang vi fik kvindeåret, i 1975, og vi husker den debat, der gik på, at nu fik kvinderne chancen, fordi de nu fik et helt år, der var deres eget, og nu havde de i hvert fald at udnytte den chance, for ih, hvor havde mændene været gode! Men hvis de så til gengæld ikke kunne nå det hele på et år – og det gjaldt selvfølgelig både i Danmark og inden for hele FN-familien – så var det også deres egen skyld.

Men kvinderne var heldigvis de kloge og fik gennemført et kvindetiår, og vi ved jo også godt, at man ikke kan gennemføre ligestilling globalt, regionalt eller nationalt på 10 år, for den kvindebevægelse, vi kender i Danmark, går mere end 100 år tilbage, og fortsat er der problemer.

Fru Helle Degn var inde på, at kvinder nu har fået foden ind på arbejdsmarkedet, og det er rigtigt. Jeg tror også, at det er rigtigt at sige igen og igen – for der er måske nogle, der ikke lægger mærke til det eller glemmer det – at de undersøgelser, der har været lavet om, hvorvidt nu arbejdsløse i virkeligheden ønskede at arbejde eller ikke at arbejde, viser, at der ikke er nogen forskel på mænd og kvinder dér: arbejdsløse kvinder ønsker også at arbejde. Ja, der vil selvfølgelig altid være nogle, der ikke vil gøre det, og nogle, der er syge, og sådan noget. Det var det, jeg prøvede på at sige. Det ønsker man ikke blot af økonomiske grunde, men også af følelsesmæssige grunde. Man ønsker at være et selvstændigt menneske, og man ønsker altså også at kunne forsørge sig selv og eventuelt sine